

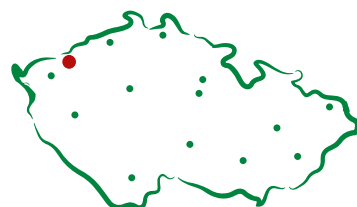
Krušnohorská lyžařská magistrála je pro běžkaře ideální

Lyžařská magistrála Krušných hor

Text a foto: Ladislav Zoubek (KČT, odbor Krušné hory Sokolov)

Krušnohorská lyžařská magistrála je jedinečná, a to svou nadmořskou výškou, množstvím propojovacích bočních cest a okruhů, stejně jako spoustou přírodních a historických zajímavostí, kterými prochází. Na magistrále a kolem ní jsou úseky a lyžařské cesty, kde si člověk může vychutnávat klid a samotu, jinde zase míjí nebo předjíždí jednoho běžkaře za druhým.

Krajina mého srdce

Každý máme svůj kraj či koutek krajiny, kam se vracíme ze svých malých či velkých cest za poznáním a dobrodružstvím. Pro mě je takovou krajinou západní část Krušných hor mezi Kraslicemi a Měděncem. Mimo zimní měsíce se tam moc nedostanu. Od jara je v nížinách spousta turistických akcí, letní toulání mě pak zavede spíše do hor na jih nebo na sever

Evropy. Po listopadovém „Studentském pochodu“ z Nejdku do Kraslic ale přichází čas, kdy začneme být já i běžky ve sklepech nervózní, kdy už konečně napadne sníh.

Třídenní etapová jízda

Krušné hory přejí připraveným. Ráno překvapí počasím bez mráčku a klidným vánkem, odpoledne nemusí být vidět na krok a může být silný vítr. Proto První Krušno-

horská, o. p. s., i Karlovarský kraj dbají na pravidelně udržované běžecké tratě. V posledních dvou letech se díky spolupráci KČT a Horské služby Krušné hory podařilo velmi dobře vyznačit běžecké lyžařské stopy a prakticky na každém rozcestí jsou k dispozici tabulky s kontakty na horskou službu. Pojdme se teď pomyslně projet s partou nadšenců, kteří rok co rok v lednu zdolávají tří-

denní etapovou jízdu „Lyžařského přejezdu Krušných hor“ z Kraslic do Chomutova. Podle zvoleného směru a odboček ujedeme každý den 35 až 40 kilometrů, po kterých nám vždy zbudou síly i na večerní posezení s přáteli. Nemusíme tedy být žádní olympionici, aby nám Krušné hory poodhalily své krásy a tajemství. A možná potkáme i Marcebilu, patronku Krušných hor. Tak si připravte k vyprávění i své příběhy ze života, pro setkání s ní i pro večerní posezení se budou hodit.

Lyžařské stopy jsou krásně upraveny a nechybí ani odpočívadla

Odkud vyrážíme?

Jako výchozí bod jsme si vybrali Kraslice. Můžeme zde využít ubytování v domově mládeže, restauraci i obchod s dlouhou otevírací dobou. Až vyjedeme, další možnost občerstvit se totiž nebude hned za rohem, a je tak potřeba být vybavený. Naše další zastávka, obec Bublava, je vzdálená 5 km. Dostaneme se tam po červené či modré turistické značené trase (TZT), my ale použijeme rychlejší způsob a svezeme se pravidelnou autobusovou linkou.

A od zastávky v obci už je to pak jen čtvrt hodinka k rozcestí „U Altánu“. Mnozí nedočkavě nasadili běžky již za posledními domy a riskují i nějaký ten kamínek. Od odpočívadla „U Altánu“ už se ale vezou na běžkách všichni.

S možností výběru

Asi po kilometru a půl máme první možnost volby. Někdo se vyškrábe úvozovou cestou nazvanou trefně Myší díra a po necelém kilometru pokračuje po

německé magistrále Kamloipe. My ostatní pokračujeme po české straně sedlem mezi Předním a Zadním Ostružníkem. Za sedlem je další možnost „odskočit si“ k sousedům na Kamloipe a po cestě pak pokračovat až na turistický hraniční přechod u zaniklé obce Jelení, případně jet ještě dále kolem restaurace „Henneberg“ a až přes vrchol Korce (981 m) se vydat zpět na lyžařskou magistrálu do Čech. My se ale vydáváme po české straně. Před námi směrem k východu se rozprostírají PP Přebuzská vřesoviště a NPR Rolavská vrchoviště. Držíme se však značení magistrály a sjíždíme jihovýchodním směrem do bývalé obce Rolava. Krása a atmosféra údolí Rolavy jsou nepopsatelné nejen v zimě.

Kdo nemá dobře namazáno, musí pěšky

Z rozcestí za Předním Ostružníkem jsme se ovšem dost vezli z kopce a zima, co leze pod bundy, nás popohání po silničce do kopečka k rozcestí turistických tras „Rolava – bývalá obec“. Nespornou výhodou je, že tato

Odjezd z Měděnce při východu slunce

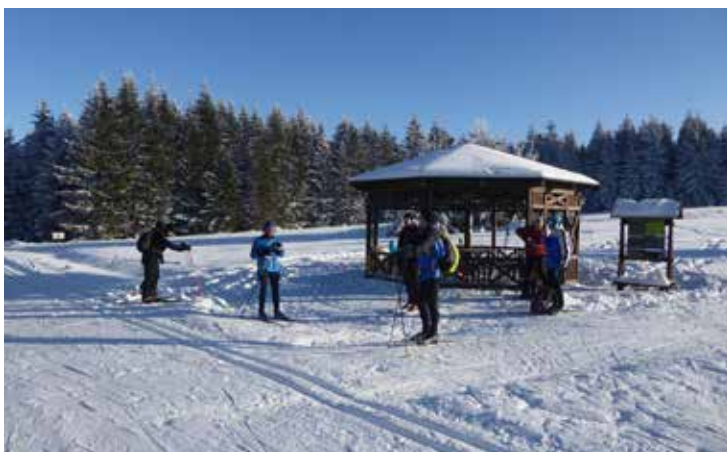
silnička slouží v zimě zejména lyžařům a s autem se tu setkáte zřídka. Od rozcestí vede lesem rovinatým terénem. Jsou zimy, kdy se nám nad hlavami až nebezpečně sklání špičky a větve smrků zatížených sněhem, některé nápor nevydrží a ulámané pak leží přes cestu. I to ale patří ke Krušným horám. Míjíme pozůstatky bývalého cínového a rudného dolu Sauerstuck a za ním už sjíždíme do údolí Černého potoka. Až vyjedeme z lesa, stojí za to zastavit se u odpočívadla. Po levé straně před ním je totiž ústí dědičné štoly sv. Jiří, která odvodňovala důlní šachtu. Do bývalé obce Jelení pak dojedeme pohodlnou cestou podél Černého potoka. V obci samotné je sice restaurace, ale když je pěkná zima, místo tu těžko najde i jedinec, natož skupina. Jedná se totiž o velmi oblíbené místo lyžařů ze Saska, kteří to sem z Kamloipe mají „co by kamenem dohodil“. Zastavíme se proto až u památníku bývalého kostela a poté se vydáme stopou dále. Čeká nás stoupání pod vrchol Korec (960 m); z celkových 160 metrů převýšení je nejnáročnějších prvních 700 metrů kopce. Kdo nemá dobře namazáno, musí pěšky.

Závěr prvního dne

Z rozcestí u Korce vede trasa s pěknými výhledy nejdříve pod Hraniční horu, poté na rozcestí pod Zaječím vrchem (970 m). Mírné klesání tu svádí k rychlé jízdě, ale na rozcestí pod Vlčí horou (925 m), u silnice z Horní Blatné do Nových Hamrů, jsme zase vychladlí a pozvolné stoupání k další odbočce přijde vhod. Tak jsme dojeli až na rozcestí s Schupenberskou cestou a blíží se závěr dnešní etapy. Následující

Těsně pod Klínovcem

Zastávka u přístřešku nedaleko Horní Halže

Přírodní rezervace Rýžovna

zhruba půlkilometrový úsek po silnici nebývá vždy sjízdný, sundáme tedy běžky, jdeme po svých a lyže nasadíme až pod hájovnou. Zbytek trasy na okraj Horní Blatné je technicky náročnější na dojezd a o pády do sněhu zde není nouze. Na náměstí, do tepla penzionu, už to ale není daleko, a tak ten sníh za krkem a v kalhotách je spíše legrace. Pokud neseženete ubytování v Horní Blatné, máte možnost prodloužit trasu o 7 km a přes Bludnou a Červenou jámu dojet až do Abertam. Druhý den je však dobré vrátit se na rozcestí „Červená jáma“ a pokračovat po magistrále směrem na Boží Dar.

Zpět do stopy!

Ráno je pěkně mrazivé, ale sněhu je naštěstí dost a kolem deváté hodiny vyjždí rolby na údržbu běžeckých stop. Co si více přát, tak opět hurá do stopy! Část party vystoupá po silnici na rozcestí „Pod Blatenským vrchem“, zima

„v kožichu“ ale k návštěvě rozhledny vzdálené jen asi 750 m zrovna příliš neláká. My ostatní volíme výchozí bod lyžařských tras zvaný „U Kovárny“ a míříme k přístřešku na rozcestí „Perninský les“. Odtud doleva na silnici Pernink – Horní Blatná a za ní opět dvoukilometrovým stoupáním (převýšení 100 m) na rozcestí „Černá cesta“. Zde pak odbočíme doprava a na dalším rozcestí „Nad Hájenkou“ zase doleva, až k Červené jámě. Polévka a čaj ve zdejší chatě přijde vhod a krátké stoupání, které následuje, hravě zvládneme.

Místo středověké těžby

Když přejíždíme vrchol, ani si neuvědomujeme, že hluboko pod námi probíhá dědičná štola důlního díla Kryštof. Okolo zaznamenané jen propadliny (tzv. pinky) na důlních dílech po středověké těžbě rud. My však „frčíme“ dále k rozcestí „U Ma-

ringotky“. Otevřeno bývá jen při pěkném počasí jako dnes, po občerstvení se hned jede veseleji. Od maringotky se vyplatí pokračovat výše po naučné stezce Hřebečná a za trafostanicí si najít cestu do kamenolomu na okraji přírodní památky Rýžovna. Je to úchvatné místo, vyzkoušejte si to. Nesmíme se však příliš zdržovat, na oběd už máme být v Božím Daru. Ten si ale ještě musíme zasloužit. Kloužeme tak pěkně svižně do údolí a dál k slatinnému Mrtvému rybníku. Za ním nás však čeká další stoupání a na rozcestí „Pod Špicákem“ už jsme skoro 1030 m vysoko.

U Kazišuka

Tam se také rozhodujeme, zda pokračovat vpravo po trase magistrály přes rozcestí „Za Špicákem“ a „Pláně nad Božím Darem“, nebo si přidat pár kilometrů a jet přes Myslivny. Romantika Ježíškovy cesty a bezvadný sjezd

Dobrá stopa a azurová obloha, i proto se sem rádi vydáváme

Cesta údolím Rolavy je jednoduše nádherná

k vodní nádrži Myslivny vítězí. U vodárny přeběhneme silnici a už jsme zase ve stopě kolem vrcholu Hubertky směrem na Boží Dar. Cestou potkáme přístřešky a herní prvky Ježíškovy cesty, s ohledem na počasí nás ale více zaujala bouda s občerstvením. A nejen ta. I názvy rozcestí „U Kažišuka“ nebo „Vraky“ zaujmou. Od toho druhého jsou to navíc už jen tři kilometry do Božího Daru a k dobrému obědu. Po něm nás pak čeká ještě víc jak polovina dnešní trasy do Měděnce. Kdo se nechce už v poledne plahočit dál, může si najít ubytování ve městě a úsek Horní Blatná - Měděnec tak rozdělit na dva kratší.

Na Meluzíně opravdu fouká

Mezi Božím Darem a Loučnou pod Klínovcem je lyžařská magistrála přerušena a cestu kolem Klínovce k vrcholu Meluzína je potřeba si dobře vybrat. Z Božího Daru to navíc jde zpočátku hůře, s plným břichem a do prudkého stoupání po sjezdovce na kopec Neklid to dá zabrat. Stopa je vyjetá, ale jsme rádi i za červenou TZT, která nás provede lesním

úsekem za sjezdovkami až na lesní cestu. Zde se napojíme na cyklotrasu č. 2005, po které se dáme z kopce doprava. Opravdu to tady „frčí“, ale pozor na křižovatky lesních cest a hlavně na přejezd sjezdovky Jáchymovská. Vyplatí se na začátku zastavit, najít očima na druhé straně pokračování cesty a pak se „trefit“ jak mezi sjezdaře, tak na pokračování lyžařské stopy v protějším svahu. Cesta k rozcestí „Nad Suchou“ je pak, jak jistě všichni znají potvrdí, jízdou za odměnu. Tady se dáme doleva a budeme pro změnu stoupat. Následující rozcestí nesou poetické názvy – „Pytlácká rokle“, „Na Skalách“, „Na Meluzíně“ (opravdu tu fouká) a „Pod Meluzínou“. Na posledním uvedeném místě se na chvíli schováme do přístřešku ke svačině a dále už zase pokračujeme po magistrále.

V cíli druhého dne

V Čechách není mnoho silnic, na kterých by v zimě místo aut jezdily rolby dělat běžecké stopy. Toto místo však mezi ony výjimky patří. Pokud je dost sněhu, tak si oněch 6,5 km mezi vrcholem Meluzína

a obcí Horní Halže opravdu užijete. S rozcestím „Na Halži“ však, bohužel, stopa končí. My znalí před prvním domem uhýbáme doleva a dojedeme po vyjetých stopách ve svahu nad silnicí až do Měděnce. Tak pozdě odpoledne už ale může být mlha, někdy dojíždíme za tmy, a ztratit směr tak není nic těžkého. V takovém případě nezbývá, než dojít dnešní poslední dva kilometry do Měděnce po silnici; ovšem se zvýšenou opatrností a, pokud možno, ve výrazném oblečení s reflexními prvky. Možnosti ubytování v obci jsou poměrně dobré, určitě se však vyplatí rezervovat si ho s dostatečným předstihem.

Z Měděnce do Hory Svatého Šebestiána

Krušnohorskou lyžařskou magistrálu jsme opustili v Měděnci, ale stopy vedou dál. Z okraje městečka vede hned několik běžeckých tras a okruhů, které nás kolem vlakového nádraží dovedou k silnici a za ní pak do podjezdu pod železniční tratí. Vlevo dole možná zahlédnete obnovenou kapli sv. Anny v Kotlině. S Měděncem za

zády jedeme v lehce vyšlapané stopě podél železniční trati směrem na Rusovou, a to až k dalšímu propustku pod tratí. Tady musíme odbočit kolmo doleva a sjet po loukách k silnici na rozcestí červené TZT „Rusová – zaniklá obec“. Za sebou nyní máme na orientaci nejnáročnější úsek, dál nás již povede červená turistická značka společně s vyjetou stopou většinou po zpevněných lesních cestách. Nad vodní nádrží Přísečnice oceňujeme pěkné výhledy, ale po necelých dvou kilometrech vjíždíme do lesa. Na rozcestí „Pod Jelení horou“ potkáváme žlutou TZT, my se ovšem držíme stále červené, a to až na okraj lesa před Novou Vsí u Křívova. I dále pak můžeme sledovat červenou TZT, kolem železniční zastávky dojet až do vesnice a pak

Pod Špičákem (rozc.)

Povinná skupinová fotografie

po silnici dojet do obce Hora Svatého Šebestiána. Můžeme však také podél lesa odbočit vlevo a jet neznacenou vyjetou stopou přes pole, kde nám budou vodítkem vedení vysokého napětí a za ním větrné elektrárny. Tuto druhou variantu však doporučuji jen za dobré viditelnosti nebo když jedete s někým, kdo už cestu zná.

Přejezdem zima nekončí

Z Hory Svatého Šebestiána nás pak čeká ještě dvanáct svižných kilometrů Bezručovým údolím, nejdříve z kopce a později rovinou podél říčky Chomutovky až na okraj města Chomutov. Z náměstí bývalého horního města až na rozcestí „Bezručovo údolí“ se stále držíme červené turistické značky. Od tohoto rozcestí pak sjíždíme po cyklotrase č. 3079, projedeme kolem tzv. Pašeráckého domku, Třetího a Dolského mlýna a zastavíme se až na občerstvení v Prvním mlýně. Posledních pět kilometrů na okraj Chomutova to jede skoro samo, tři kilometry po modré TZT přes město na vlakové nádraží už jdou hůře. Hlavně však pro to, že víme, že to je konec naší

jízdy a dalšího ročníku „Lyžařského přejezdu Krušných hor“. Zima ale nekončí a do dalšího víkendu na běžkách přece není tak daleko. Vždyť si to zkuste také! Krušné hory nejsou krušné, ale moc fajn. A když to nestihnete v zimě, třeba vás tento článek inspiruje pro letní cyklojízdu, například v rámci „Letního turistického srazu Sokolov 2018“ (viz <http://www.kctkv.cz/letnisraz2018/>).

i Info

Trasa: Kraslice - Bublava - Rolava - Jelení - Horní Blatná - Boží Dar - Měděnec - Hora Sv. Šebestiána - Chomutov

Délka celé trasy: 110 km, obvykle třídenní přejezd
Možnosti ubytování: Jelení, Horní Blatná (Abertamy), Boží Dar, Klínovec, Měděnec, Hora Sv. Šebestiána, Chomutov
Východiště: Kraslice, Pernink, Abertamy, Nové Hamry, Horní Blatná, Boží Dar, Klínovec, Chomutov

Další informace:
<http://www.krusnehoryaktivne.cz/>
 nebo <http://www.prejezd-krusnychhor.cz/>